

Sygn. akt II Ca 100/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Grażyna Kobus

Sędziowie SO Jerzy Dydo

SO Maciej Ejsmont

Protokolant Violetta Drohomirecka

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. G.**

przeciwko (...) **Spółce z o.o. we W. i (...)**

Spółce z o.o. w K.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 24 marca 2015 r. sygn. akt I C 910/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Kłodzku do ponownego rozpoznania.

(...)

Sygn. akt II Ca 100/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Kłodzku oddalił powództwo w sprawie z powództwa J. G. przeciwko (...) sp. z o.o. we W. oraz (...) Sp. z o.o. w K..

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Umową z dnia 18 lutego 2008 r. M. L. i J. G. zawiązali spółkę cywilną (...) M. L. J. G.. W § 5 umowy wspólnicy zobowiązali się do wniesienia wkładów do Spółki - (...) 400 000 zł, J. G. – działki budowlanej, dla której prowadzona jest księga wieczysta KW (...), będąca własnością udziałowca, o wartości 600 000 złotych. W § 6 umowy wskazano, że M. L. i J. G. uprawnieni są do reprezentacji spółki, każdy z nich samodzielnie. Aktem notarialnym z dnia 20 lutego 2008 roku J. G. i M. L. wskazali, że w dniu 18 lutego 2008 roku zawarli umowę spółki, w której J. G. zobowiązał się pokryć udziały aportem w postaci prawa własności nieruchomości niezabudowanej działki (...) i J. G. wykonując

zobowiązanie przeniósł na rzecz (...) M. L. J. G.. Wspólnik powoda M. L. nie zrealizował obowiązku wpłaty do Spółki z powodem kwoty 400 000 zł. Spółka nie miała rachunku bankowego. Wspólnik powoda jest aktualnie zadłużony na około 250 000 zł. Aktem notarialnym z dnia 15 lutego 2013 roku, M. L., działający jako wspólnik (...) M. L. J. G. z siedzibą w P. zawarł umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji na rzecz wierzyciela (...) Spółka z o.o. z siedziba we W..

Działający w imieniu i na rzecz spółki pod nazwą (...) Spółka z o.o z siedzibą we W. w organizacji, S. Z. oraz M. L., działający jako wspólnik (...), powołując się na umowę pożyczki zawartą z podpisami notarialnie poświadczonymi przed notariuszem D. G. we W., w dniu 18 stycznia 2013 roku, na mocy której Spółka (...) jako pożyczkodawca udzieliła wspólnikom (...) M. L. i J. G. jako pożyczkobiorcy, pożyczki w kwocie 600 000 zł, która miała być spłacona w terminie do 22 lutego 2013 roku na rachunek bankowy pożyczkodawcy, zawarli umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie. M. L., działający jako Wspólnik (...) zobowiązał się do zwrotu Spółce (...) wszelkich kwot zaległości w spłacie pożyczki w kwocie 600 000 zł wraz z oprocentowaniem w wysokości 1% w stosunku rocznym oraz odsetkami ustawowymi i co do tego obowiązku poddał wspólników pożyczkobiorcy egzekucji do kwoty 1 000 000 zł na rzecz wierzyciela-pożyczkodawcy. W celu zabezpieczenia terminowej spłaty pożyczki M. L., działający jako wspólnik (...), przeniósł na Spółkę (...) udział wynoszący 1/2 części w prawie własności niezabudowanej działki (...), położonej w P. przy ul. (...). W dniu 24 kwietnia 2013 roku działający w imieniu i na rzecz (...) Spółki z o.o z siedzibą we W. w organizacji, S. Z. oraz M. L., działający jako Wspólnik (...), powołując się na umowę pożyczki zawartą z podpisami notarialnie poświadczonymi przed notariuszem D. G. we W., w dniu 15 lutego 2013 roku, zmienioną 24 kwietnia 2013 roku aneksem do umowy pożyczki z dnia 15 lutego 2015 roku, na mocy której Spółka (...) jako pożyczkodawca udzieliła (...) Spółki Cywilnej (...) M. L. i J. G. jako pożyczkobiorcy, pożyczki w wysokości 600 000 zł, która miała być spłacona w terminie do 6 maja 2013 roku na rachunek bankowy pożyczkodawcy, zawarli umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie. M. L., działający jako wspólnik (...) zobowiązał, w § 3 aktu notarialnego, wspólników (...), do zwrotu Spółce (...), wszelkich kwot zaległości w spłacie pożyczki w kwocie 600 000 zł wraz z oprocentowaniem w wysokości 1% w stosunku rocznym oraz odsetkami ustawowymi i co do tego obowiązku poddał wspólników pożyczkobiorcy egzekucji do kwoty 1 000 000 zł na rzecz wierzyciela-pożyczkodawcy. W celu zabezpieczenia terminowej spłaty pożyczki, M. L., działający jako wspólnik (...) przeniósł na Spółkę (...) udział wynoszący 1/2 części w prawie własności niezabudowanej działki (...), położonej w P. przy ul. (...). Strony aktu wniosły o wpisanie w księdze wieczystej nieruchomości (...) Spółki (...) Spółka z o.o. z siedziba we W. jako właściciela. M. L. stwierdził, że nie otrzymał uzgodnionej kwoty pożyczki ani jej części od Spółki (...), a do chwili obecnej jest wspólnikiem J. G.. Spółka (...) nie posiada dowodu przelewu kwoty pożyczki lub jej części ani dowodu wypłaty kwoty 1 200 000 zł lub 600 000 zł. Spółka Cywilna (...) „nie miała i nie ma rachunku bankowego. Powód złożył do akt pismo datowane na 28 marca 2014 roku, skierowane do M. L. o treści wskazującej, że wypowiedział swój udział w Spółce Cywilnej, podając jako przyczynę niewykonanie zobowiązania wniesienia przez M. L. do spółki gotówki w kwocie 400 000 zł oraz akty notarialne z 15 lutego 2013 roku i 24 kwietnia 2013 roku. Pismo zostało złożone z dowodem nadania z dnia 4 kwietnia 2014 roku. W dniu 30 kwietnia 2014 roku właścicielem nieruchomości położonej w P. przy ul (...), działki niezabudowanej nr (...) była Spółka (...) we W..

W dniu 5 czerwca 2014 roku właścicielem działki niezabudowanej (...) był Ł. W., na podstawie aktu notarialnego z dnia 19 maja 2014 roku. Nabywca zapłacił spółce (...) 22 maja 2013 roku i 26 maja 2014 roku kwoty po 200 000 zł – łącznie 400 000 zł, wskazane w tym akcie jako cena sprzedaży. W dniu 18 czerwca 2014 roku właścicielem tej samej działki była już Spółka (...) w B. i pozostaje nim do chwili obecnej, / ze zmieniona nazwą/ a nabyła nieruchomość aktem notarialnym z dnia 5 czerwca 2014 roku od Ł. W. za kwotę 627 300 zł. W dacie nabycia działki przez Spółkę (...), działki III I IV księgi wieczystej (...) były wolne od wpisów i wzmianek o wnioskach.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo podlega oddaleniu. Powód jako podstawę wniesionego powództwa wskazał art. 10 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Z mocy art. 5 KWU, w sytuacjach w nim określonych, stan formalnoprawny nieruchomości wynikający z księgi wieczystej jest przesłanką nabycia, zmiany lub utraty prawa. Pod warunkami określonymi w tym przepisie mogą być ważne i skuteczne rozporządzenia nieruchomością dokonane przez osobę nieuprawnioną. Rękojmia jest więc wyjątkiem od zasady, zgodnie z którą nie można przenieść więcej praw niż się ma. Przyczyną dokonania wpisu, który nie odpowiada

rzeczywistemu stanowi prawnemu może być brak ważnej podstawy prawnej lub uchybienia przy dokonywaniu wpisu. W niniejszej sprawie powód wniósł aby w dziale II księgi wieczystej nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Kłodzku dla nieruchomości położonej w P. przy ulicy (...) oznaczonej w ewidencji nieruchomości jako działka nr (...) o powierzchni 0,0997 ha, w miejsce wpisu jako właściciela (...) sp. z o.o. dokonać wpisu prawa własności przedmiotowej nieruchomości na rzecz J. G., syna K. i H. zam. w Ł.. Powództwo nie zostało zmienione ani zmodyfikowane po wezwaniu do udziału w sprawie pozwanej (...) Spółka z o.o w K.. Powództwo o uzgodnienie stanu prawnego nieruchomości ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, oparte na art. 10 ustawy księgach wieczystych i hipotece, jest w zasadzie jedynym sposobem wzruszenia domniemania prawnego z art. 3 cyt. ustawy, w myśl którego prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Judykatura przyjmuje obecnie, że nie jest to rodzaj powództwa o ustalenie, tylko powództwo prawo kształtujące. Legitymacja czynna przysługuje osobie uprawnionej do złożenia wniosku o dokonanie wpisu w księdze wieczystej na podstawie art. 626 (2) § 5 k.p.c. Nie ma jednak nadal zgodności poglądów judykatury, co do legitymacji biernej. Panuje jednak zgodność poglądów, co do tego, że po stronie biernej powinny występować wszystkie osoby wpisane w dziale II księgi wieczystej, jeżeli ich prawa są kwestionowane i istnieje między stronami stan sporu, którego pochodną jest udział po stronie czynnej lub biernej w danej sprawie. Nie jest w sprawie sporne, że w dziale II przedmiotowej Księgi Wieczystej wpisana jest jako właściciel tylko strona pozwana N. (...). Żądanie pozwu w sprawie o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym powinno być skonkretyzowane jednoznacznie i precyzyjnie, w zasadzie tak, aby mogło być przeniesione w postaci gotowej do sentencji orzeczenia. Sąd nie może dokonać samodzielnie istotnych zmian zakresu rozstrzygnięcia, w porównaniu z treścią żądania. Subiektywnie rozumiany interes powoda, nie może być skutecznie przeciwstawiony zasadzie skargowości i dyspozycyjności, których granice wyznaczyła treść złożonego pozwu. Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, miał możliwość zmiany zakresu powództwa, jeśli powstały wątpliwości co do jego zakresu. Sąd uznał, że nie jest sporne, iż powód zawarł 18 lutego 2008 roku umowę spółki i wykonując zobowiązanie z tej umowy przeniósł aktem notarialnym z dnia 20 lutego 2008 roku własność niezabudowanej działki nr (...) na rzecz (...), a począwszy od roku 2013 zmieniali się właściciele działki na skutek umów zawartych w przepisanej formie aktów notarialnych i ostatnim, aktualnym właścicielem działki jest Spółka (...), która nabyła nieruchomość od poprzedniego właściciela Ł. W., a ten od pozwanej Spółki (...). Nie jest też sporne, że umowa spółki określiła uprawnienia M. L. i J. G. do reprezentacji spółki i każdy ze wspólników był samodzielnie uprawniony do reprezentacji spółki. Zgodnie z art. 866. k.c., w braku odmiennej umowy lub uchwały wspólników każdy wspólnik jest umocowany do reprezentowania spółki w takich granicach, w jakich jest uprawniony do prowadzenia jej spraw. W świetle art. 866 k.c. zasadą jest, że każdy wspólnik jest umocowany do reprezentowania spółki. Reprezentowanie spółki oznacza w istocie działanie w imieniu wszystkich wspólników. W związku z tym w ramach reprezentowania spółki wspólnik działa też we własnym imieniu Jednakże skutki prawne czynności podejmowanych w zakresie reprezentowania spółki powstają po stronie wszystkich wspólników łącznie. Nabyte prawa wchodzi w skład majątku wspólnego, zaś zaciągnięte zobowiązania są wspólnymi zobowiązaniami wszystkich wspólników, za które odpowiadają solidarnie

W modelu ustawowym, w którym zakres i sposób reprezentowania spółki określają art. 866 w zw. z art. 865 § 2 i 3 k.c., każdy wspólnik może samodzielnie reprezentować spółkę w sprawach nieprzekraczających zakresu zwykłych czynności spółki oraz w sprawach nagłych, których zaniechanie mogłoby narazić spółkę na niepowetowane straty. Natomiast w odniesieniu do spraw wymagających na podstawie art. 865 § 2 k.c. uchwały wspólników możliwe są różne interpretacje. Można przyjąć, że w sprawach przekraczających zakres zwykłych czynności czy też w sprawie mieszczącej się w tym zakresie, w razie zgłoszenia sprzeciwu przez któregokolwiek z pozostałych wspólników, przed podjęciem czynności reprezentacyjnych potrzebna jest uchwała wspólników Przy takim założeniu należałoby jednak zastrzec, że uchwała taka poza podjęciem decyzji w danej sprawie, a więc poza rozstrzygnięciem merytorycznym, powinna zawierać zgodę wspólników na reprezentowanie spółki w tym zakresie przez jednego wspólnika. Wydaje się jednak, że w sprawach przekraczających zakres zwykłych czynności spółki oraz w sprawach z zakresu zwykłych czynności, jeżeli przed zakończeniem takiej sprawy chociażby jeden z pozostałych wspólników sprzeciwił się jej prowadzeniu, konieczne jest współdziałanie wszystkich wspólników (reprezentacja łączna). Skoro bowiem wspólnik nie ma prawa samodzielnego prowadzenia spraw przekraczających zwykły zarząd, lecz podjęcie decyzji wymaga uchwały wspólników, to nie ma też prawa samodzielnego reprezentowania spółki w tym zakresie. W odniesieniu

do prowadzenia spraw, sprawy przekraczające zakres zwykłych czynności i zwykle, ale wobec prowadzenia których zgłoszono sprzeciw, wymagają nie tyle najpierw uchwały wspólników, a potem decyzji jednego wspólnika, ile po prostu uchwały wspólników, w której decyzja o dokonaniu czynności zostaje podjęta. Stąd reprezentacja w takich sprawach wymaga łącznego działania wszystkich wspólników. Przepis art. 866 k.c. ma charakter względnie obowiązujący. Zasady w nim wyrażone mają zastosowanie wówczas, gdy umowa spółki lub uchwała wspólników nie wprowadzają odmiennych uregulowań. Charakterystyczne jest przy tym, że zakres prawa do reprezentowania, jak i zasady jego realizacji mogą zostać odmiennie określone nie tylko w umowie spółki, ale również w późniejszej uchwale wspólników. Wydaje się, że uchwała taka powinna zostać podjęta jednomyślnie i nie jest dopuszczalne odmiennie uregulowanie zasad jej podjęcia w umowie spółki. Przepis art. 866 k.c. nie precyzuje, w jakim zakresie umowa spółki oraz uchwała wspólników mogą odmiennie kształtować prawo reprezentowania spółki. Powód nie uprawdopodobnił, by naruszony został przez strony pozwane przepis art. 158.K.c..

Mając na względzie ustalenia stanu faktycznego, dokonaną powyżej analizę przepisów i stanowisko stron, szeroko wyartykułowane w pismach procesowych, opisanych w części wstępnej uzasadnienia, Sąd oddalił powództwo, uznając za uzasadnione, przyjęcie, że powód nie wykazał ani nie uprawdopodobnił by rzeczywisty stan prawny nieruchomości był inny niż ujawniony w księdze wieczystej oraz by tak sformułowane roszczenie zasługiwało na uwzględnienie.

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją powód, zarzucając:

1. Brak wyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy
2. Naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.
 - a) art. 321 k.p.c. poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, iż uzgodnienie treści księgi wieczystej nieruchomości stanowi w okolicznościach niniejszej sprawy orzekanie ponad żądanie, podczas gdy orzeczenie takie mieści się w granicach powództwa i oznacza, że jego częścią istotną jest jedynie wskazanie osoby której dane powinny być wpisane do księgi wieczystej, na podstawie ustaleń dokonanych w sprawie
 - b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieprzedstawienie przez Sąd Rejonowy podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, faktów które uznał za udowodnione oraz niewskazanie wszystkich dowodów, na podstawie których doszedł do poczynionych ustaleń, a także niepodanie przyczyn, dla których określonym dowodom odmówił wiarygodności.
 - c) art. 217 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z zeznań świadka Ł. W., zgłoszonego w treści pisma procesowego z dnia 1 lipca 2014 r.
1. Naruszenie prawa materialnego, to jest art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa, a z ostrożności procesowej o uchylenie tegoż wyroku i przekazane sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 29 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy oddalił apelację od wskazanego wyżej wyroku. W uzasadnieniu wskazał on, że oparł swoje rozstrzygnięcie na podstawie prawidłowych ustaleń Sądu I instancji. Sama niezasadność zarzutu naruszenia art. 321 k.p.c. doprowadziła do oddalenia apelacji. Sąd Okręgowy wskazał, że powództwo w sprawie z pozwu opartego na art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece winno być sformułowane w taki sposób by nadawało się do przeniesienia do sentencji wyroku. Sąd jest związany żądaniem pozwu. W piśmie z dnia 1 lipca 2014 r. skarżący złożył jedynie wniosek o wezwanie do wzięcia udziału w sprawie po stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. Jednak w toku całego postępowania powód nie zmienił żądania pozwu. Powód winien był wskazać jednoznacznie, jaki podmiot winien być wykreślony z księgi wieczystej. Pozwanym w niniejszej sprawie winien być bowiem podmiot, którego prawo zostało w księdze ujawnione.

Powód wniósł skargę kasacyjną od wskazanego wyżej wyroku Sądu Okręgowego. Zarzucił:

- naruszenie art. 321 k.p.c. poprzez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, że pozostawienie żądania uzgodnienia treści księgi wieczystej nieruchomości - w stosunku do wezwanego do udziału w sprawie podmiotu - bez dodatkowego wskazania tego podmiotu jako aktualnie wpisanego do księgi wieczystej właściciela i nieopisanie żądania pozwu w sposób jednoznacznie i precyzyjnie skonkretyzowany czyli tak, by żądanie to mogło być przeniesione w postaci gotowej do sentencji orzeczenia narusza tę normę, gdyż nie stanowi zmiany żądania pozwu i skutkuje oddaleniem powództwa i apelacji.

- naruszenie art. 198 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187, 125, 126 k.p.c. poprzez uznanie, że w wyniku uwzględnienia przez sąd wniosku powoda o wezwanie do udziału w sprawie nie nastąpiła zmiana żądania strony powodowej

Wyrokiem z dnia 19 października 2016 r. Sąd Najwyższy, w następstwie rozpoznania skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 29 września 2015 r., uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że do procesu dopozwany został podmiot właściwie legitymowany biernie. Wola powoda dopozwania (...) Spółki z o.o. w K. oznacza wolę skierowania żądania pozwu przeciwko innemu podmiotowi. Czyni to zbędnym wyartykułowanie zmiany żądania pozwu wprost. Niezrozumiałe byłby wniosek o dopozwanie i udział w procesie takiego podmiotu, gdyby żądanie pozwu skierowane było wyłącznie przeciwko pierwotnie pozwanemu. Związanie żądaniem, mające swą podstawę w art. 321 § 1 k.p.c., nie stało na przeszkodzie poddaniu merytorycznej ocenie żądania pozwu skierowanego w stosunku (...) spółce z o.o. w K., w stosunku do której dopozwanie wywarło wszystkie skutki procesowe, i materialne, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

zaskarżony apelacją wyrok podlega uchyleniu.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 398 (20) k.p.c. sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. W tej sytuacji trzeba przyjąć, że podstawą oddalenia powództwa nie mógł być eksponowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku fakt, iż wezwaniu do wzięcia udziału w sprawie (...) Spółki z o.o. w K. nie towarzyszyło jednocześnie formalne złożenie oświadczenie o skierowaniu żądania pozwu przeciwko tejże spółce. Co za tym idzie, przepis art. 321 § 1 k.p.c. nie stanowił przeszkody do rozpoznania powództwa przeciwko (...) Spółki z o.o. w K.. Podkreślić należy, że analizowana wyżej okoliczność stanowiła zasadniczy powód oddalenia powództwa.

W dalszej kolejności wskazać należy, że Sąd Rejonowy nie przesądził w istocie, czy stan prawny nieruchomości odpowiada stanowi opisanemu w księdze wieczystej. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku na kartach 24 – 27 zawiera analizę możliwych modeli reprezentacji spółki cywilnej w sprawach przekraczających i nieprzekraczających zwykłych czynności spółki. Brak jednocześnie powiązania tychże rozważań z okolicznościami niniejszej sprawy. Innymi słowy, uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie pozwala na ustalenie czy za oddaleniem przez Sąd Rejonowy powództwa przemawiały inne okoliczności niż, omówiony wyżej, brak modyfikacji żądania pozwu w kierunku skierowania go przeciwko wskazanej wyżej spółce.

Niezależnie od powyższego, wskazać należy, że z materiału dowodowego wynika, że (...) Spółka z o.o. w K. nie jest już właścicielem nieruchomości, której dotyczy powództwo. Wyrazem tego było zresztą postanowienie o zabezpieczeniu roszczenia wydane przez Sąd Okręgowy w Świdnicy w niniejszej sprawie w dniu 14 marca 2017 r. W kontekście tym godzi się zauważyć, że w świetle przepisu art. 391 § 1 k.p.c. nie jest możliwe dokonywanie w toku postępowania apelacyjnego przekształceń podmiotowych, o jakich mowa 194 – 196 i 198 k.p.c. Możliwe do realizacji są one jedynie w postępowaniu pierwszo instancyjnym.

Całokształt powyższych okoliczności wskazuje, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy. W konsekwencji, zaskarżony wyrok podlega uchyleniu na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd

Rejonowy, po analizie zaferowanego przez strony materiału dowodowego, rozważy zasadność powództwa, w zakresie podmiotowym wyznaczonym przez powoda. Pominie przy tym zarzut niewłaściwego sformułowania powództwa.

(...)